

Yer Yarılrsa da

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Mayıs 2018

Eften püften

Bazen günün tekerine dolanan

Sonlanan aşklardan bile hazin

Bitimsiz umutlardan arda kalan...

Varlık da yokluk da diri düşlerin habercisi:

Yansız kelimeden seğirten

Üç beş kelimeyi nimet diye nasiplenip

Bir edaya vakıf belki en derin hüsranı

Yolun kenarına bırakan.

İçli dışlı olduğundan mı ne?

İçini dışına sunduğun her heceyi

Bir anne gibi sahiplenen.

Gölde durgun bir damla olmak da vardı ya,

Neyse deyip gözlerinin içine baktığım

Her heybetli şiiri sana atfettiğim

Sonrası Allah kerim,

Diyenlerin de yalancısıyım hani.

Öncemle topladığım varsıl düşleri

Eli kalem tutan bir çocuk kadar

Zafiyetlerimi sunduğum şunca şiire binaen

Dilsiz suretlerin

Gönül çeperinde bir var bir yokmuşçasına

Kundaklandığım her yeni güne

Kursağıma adayan bir hüzünden öte

Kayıp giden bir düşten bile acıklı

İçimdeki balyalarca resim

Dünde kaykılmışlığım yine

Zamana esir

Aşkın top yekûn sunumu

Cahil cesareti sevdaların azılı mensubu.

Kanayan hangi hücremse

Kâh tıklıdığım kâh ölüme mahkûm
Edepli olsam bile neye yarar?
Hele ki; içimde seğirten kederi
Baş göz etmişken ömrümle.

Hoyrat olmalı diyenlere nazire
Adımda saklı çiçekten yana bile dertliyim hani;
Gülüp gülmediğim ne malum
Mizansende hüzne rağbet
Ben ise şaibeli hükümlerden ırak
Bir gökyüzü teyelliyorum:
Sözüm ona dünüme tutsak
Sonra da yamalarını söküyorum
Edebin ya da nefsin dökümü kimince:
Ya sustuğum, susturulduğum;
Susmaya aday yeni bir günü bile
Hasretle kucaklarken şiir dilinde.

Ölümüne sevdalı olsam
Yanık kelamı ansızın ellerimle boğsam
Bir tabuya kenetli ahkâmları
Peşi sıra yüklensem kendimce
Artık düşlerin atıl penceresi
Dünde kaykılmışlığı
Zaman denen zeminin
En sikkın maruzatı
Yine gök delindi de mi ıslaktır sayfam?

Yer yarılrsa da girse şiirlerim
Kalemin tutsaklığına inat
Bir beyitten bile fazlaca uzun ismim
Bir gülüp bir de ağlamayı tehir etsem yeryüzünde
Gün batmadan gitmeliyim usulca.